

ГЛАВА 1

Дърветата не са нищо друго, освен прикрития за скандално поведение.

Изисканите дами не излизат навън след спускането на нощта.

„Трактат за правилата на поведение на изисканите дами“

До нас достигна вестта, че листата не са единственото, което пада в градините...

„Скандални страници“, октомври 1823 г.

Д

окато прехвърляше наум случилото се, госпожица Джулиана Фиори реши, че тази вечер не би трябвало да прави четири неща.

Първо, не биваше да се поддава на порива да напуска есенния бал на снаха си и да търси убежище в далеч по-просторните, по-благоуханни и доста по-слабо осветени градини на Ролстън Хаус.

Второ, навярно трябваше да се възпротиви, когато същият този порив я гласна по-навътре по тъмните пътеки, бележещи границите на имението на брат ѝ.

Трето, почти със сигурност би трябвало да се върне в къщата, когато се натъкна на лорд Грабам, доста пиян и едва държаш се на крака, бърборейки някакви съвършено неджентълменски слова.

И определено не биваше да го удря.

Нямаше значение, че той я бе сграбчил и притиснал към себе си, задушавайки я с горещия си, пропит с уиски дъх, или

че студените му влажни устни непохватно я мляснаха по едната буза, нито дрънканиците му, че това навярно ще ѝ хареса, *като на майка ѝ.*

Дамите не удряха хора.

Поне английските дами не го правеха.

Тя наблюдаваше как жалкото подобие на джентълмен изрева от болка, измъкна носната кърпичка от джоба си и я притисна към носа си, обагряйки белоснежния ленен плат с яркочервена кръв. Девојката застина, обхваната от ужас, с изтръпнала от удара ръка.

Това щеше да се разчуе. Щеше да се превърне в поредния „скандал“.

И нямаше никакво значение, че той го заслужаваше.

Какво трябваше да направи? Да му позволи да я стиска и мачка, докато очаква някой рицар да ѝ се притече на помощ сред дърветата? Всеки мъж, бродещ из градините в този час, със сигурност нямаше да бъде рицар, а по-скоро същият мерзавец.

Но тя току-що бе доказала верността на клоките, носещи се за нея.

Никога нямаше да бъде една от тях.

Джулиана вдигна очи към тъмните корони на дърветата. Шепотът на листата високо над главата ѝ само допреди минути вещаеше блажен отдых от неприятната атмосфера на бала. Сега ѝ се струваше, че същият този шепот ѝ се надсмива, като ехо от шепотите, винаги носещи се след нея в балните зали на цял Лондон.

– Ти ме удари!

Викът на дебелака беше прекалено гръмък, носов и изпълнен с ярост.

Тя вдигна пулсиращата си ръка и отметна кичур коса от лицето си.

– Ако отново ме доближиш, ще получиш още един! – обеща му Джулиана.

Той не откъсваше поглед от нея, докато бършеше кръвта от носа си. Гневът в очите му не можеше да се сбърка.

Тя познаваше този гняв. Знаеше какво означава.

И се подготви за това, което следваше.

При все това злостните думи я жегнаха.

– Ще съжалияваш за това. – Грабам пристъпи към нея. – Ще накарам всички да повярват, че ти си ме молила за това. Тук, в градините на брат си, също като някаква проститутка, каквато наистина си!

Болката прониза слепоочията ѝ. Девойката отстъпи назад и тръсна глава.

– Не – промълви и трепна от отчетливо прозвучалия италиански акцент, същия, от който толкова упорито се стараше да се избави. – Няма да ти повярват.

Думите прозвучаха неубедително дори в собствените ѝ уши.

Разбира се, че щяха да му повярват.

Сякаш прочел мисълта ѝ, той злобно се изсмя.

– Нали не мислиш наистина, че ще повярват на *теб*. Почти незаконно родена. Търпят те единствено защото брат ти е маркиз. Дори *брат ти* няма да ти повярва. Каквато майката, такава и дъщерята.

Каквато майката, такава и дъщерята. Думите бяха удар, който никога не можеше да избегне. Колкото и да се стараше.

Джулиана вирна брадичка и изпъна рамене.

– Няма да повярват на теб – повтори, опитвайки се да овладее треперенето в гласа си, – защото никой няма да повярва, че бих могла да пожелаая точно *теб, porco*.

Бяха му нужни няколко секунди, за да преведе от италиански на английски и да разбере обидата. Но когато го стори и осъзна, че са го нарекли *свиня*, Грабам протегна месестата си ръка и я сграбчи с тлъстите си като наденички пръсти.

Той беше по-нисък от нея, но го компенсираше с груба сила. Обхвана китката ѝ и толкова силно я стисна, че мястото несъмнено щеше да посинее. Джулиана се опита да се изскубне от хватката му, кожата ѝ изгаряше от болка. Реагира инстинктивно, мислено благодарейки на създателя си, задето я бе научил да се бие с момчетата по крайбрежните улички на Верона.

Коляното ѝ се вдигна нагоре и безпогрешно попадна в целта.

Грабам изврещя от болка и разтвори пръсти.

Джулиана направи единственото, което ѝ хрумна.

Побягна.

Повдигна зелените лъскави поли на роклята си и хукна през градините, държейки се настрана от ярката светлина, лееща се от огромната бална зала, макар да осъзнаваше, че ако я видят да се носи в тъмното, това щеше да бъде също толкова пагубно за репутацията ѝ, както ако я заловят с отвратителния Грабам... който се бе окопитил с обезпокоителна бързина. Чуваше го как пръхти шумно зад нея, провирайки се през бодливите храсти.

Звукът я подтикна да тича още по-бързо, тя прелетя през страничната вратичка в оградата и се озова на поляната редом с Ролстън Хаус, където в дълга редица се бяха подредили множество карети, очакващи своите стопани, за да ги отведат по домовете им. Настъпи нещо остро, препъна се и падна, разранявайки голите си длани в грубите камъни на калдъръма, докато се опитваше да се изправи. Прокле решението си да свали ръкавиците, които носеше в балната зала – дразнеща или не, ярешката кожа щеше да ѝ спести няколкото капки кръв тази вечер. Желязната портичка звучно се захлопна зад гърба ѝ, тя нерешително се спря за миг, сигурна, че шумът ще привлече нечие внимание. Озърна се и видя неколцина кочияши, погълнати от игра на зарове в другия край на алеята, явно нехаещи за присъствието ѝ. Погледна назад и видя туловището на Грабам да приближава портичката.

Носеше се към нея като бик, погнал червен плащ; девойката осъзна, че разполагаше само с няколко секунди, преди да я докопа.

Каретите бяха единствената ѝ надежда за спасение.

С тих, успокояващ шепот на италиански Джулиана се промуши между масивните глави на два огромни черни коня и забързано се прокрадна покрай редицата екипажи. Чу проскърцването на отварящата се портичка, последвано от звънкото ѝ затваряне, и застина, послушвайки се за сумтенето на звяра, приближаващ плячката си.

Ала не успя да долови нищо заради гръмките удари на собственото си сърце.

Тихо отвори вратичката на една от внушителните карети и скочи вътре, без помощта на стъпалото. Чу пращане на раздиращ се плат, когато роклята ѝ се закачи за нещо остро, и сподавайки огорчението си от съсипания тоалет, издърпа полите

в каретата, протегна се към вратичката и я затвори колкото може по-тихо.

Зелената атлазена рокля беше подарък от брат ѝ, който споделяше ненавистта ѝ към невзрачните скучни одеяния, носени от неомъжените дами от *висшето общество*. И сега беше съсипана.

Тя седна вдървено на пода, с притиснати към гърдите колени и се остави мрактът да я обгърне. Застави се да успокои дишането си и напрегнато се ослуша за *някакъв звук*, нарушаващ приглушената тишина. Сподави желанието да помръдне, бойки се да не привлече внимание към укритието си.

– *Tego, tegis, tegit* – едва чуто прошепна Джулиана, съсредоточавайки мислите си върху успокояващия ритъм на латинския. – *Tegimus, tegits, tegunt*.

Над нея премина лека сянка, закривайки мъждивата светлина, шареща стената на разкошно тапицираната вътрешност на екипажа. Джулиана застина за миг, преди да притисне гръб към ъгъла на каретата, опитвайки се да се смали колкото бе възможно повече – доста непосилна задача, имайки предвид необичайно високия ѝ ръст. Зачака, обхваната от отчаяние, и когато слабата светлина се завърна, преглътна облекчено, затвори очи и изпусна дълга и бавна въздишка.

Сега на английски.

– Аз се крия. Ти се криеш. Тя се крие...

Затаи дъх, когато няколко мъжки гласа разцепиха тишината, мислено молейки се притежателите им да отминат скривалището ѝ и поне веднъж да я оставят на спокойствие. Когато каретата се разклати под тежестта на кочияша, покатерващ се на капрата, разбра, че молбите ѝ са останали нечути.

Дотук с криенето.

Изгърси звучна ругатня на родния си език и се замисли за възможностите си. Грабам може и да беше отвън, но дори дъщерята на италиански търговец, пребиваваща в Лондон едва от няколко месеца, знаеше, че не би могла да пристигне пред парадния вход на дома на брат си в карета, принадлежаща един бог знае на кого, без да причини епичен скандал.

Взела решение, Джулиана се протегна към дръжката на вратичката, събирайки смелост за бягство, като се приготви да скочи от каретата върху калдъръма и да потъне в спасителния мрак.

Но в този момент каретата потегли.

Вече не можеше да става дума за бягство.

За един кратък миг девойката се замисли дали въпреки всичко да не отвори вратата и да скочи от каретата. Ала дори тя не беше толкова безразсъдна. Все пак не искаше да умира. Единственото ѝ желание беше земята да се разтвори и да погълне каретата ведно с нея. Толкова много ли искаше?

Огледа се и реши, че най-добрият изход беше да остане на пода и да изчака каретата да спре. Тогава можеше да се измъкне през по-отдалечената от входа врата и да се надява, че никой няма да я види.

Със сигурност най-сетне трябваше да ѝ провърви тази вечер. Може би щеше да разполага с няколко минути да избяга и да се скрие, докато аристократите се спускат по стълбището.

Джулиана пое дълбоко дъх, когато екипажът спря. Повдигна се, протегна се към дръжката и се приготви да скочи.

Обаче преди да успее да излезе, срещуположната вратичка рязко се отвори и в каретата нахлу студен повей. Очите ѝ се стрелнаха към огромния мъж, стоящ до вратичката.

О, не.

Ярките светлини, струящи от високите прозорци на Ролстън Хаус, го осветяваха откъм гърба, така че лицето му оставаше в сянка, но беше невъзможно да не забележи как топлата жълта светлина озаряваше гъстите златисти къдрици, превръщайки го в паднал ангел, прокуден от Рая, но нелишен от своя ореол.

Девойката усети лека промяна в стойката му, почти неуволнимо напрежение в широките рамене и разбра, че е била разкрита. Знаеше, че би трябвало да изпита благодарност за дискретността му, когато той придърпа вратичката към себе си, заличайвайки всяка възможност някой друг да я види. Но след като мъжът с лекота се качи в каретата, без помощта на слуга или стълбичка, чувството, изпълнило гърдите ѝ, далеч не беше благодарност.

„Паника“ бе по-точното описание на емоцията.

Тя преглътна, докато в главата ѝ господстваше само една мисъл.

По-добре да беше рискувала да остане с Грабам.

Защото най-малко в този момент би искала да се озове лице в лице с непоносимия, невъзмутим херцог Лейтън.

Несъмнено тази вечер Вселената заговорничеше против нея.

Вратичката зад него се затвори с тих звук и двамата останаха насаме.

Отчаянието подтикна девойката към действие и тя започна да се придвижва към близката вратичка, подготвяйки се за бягство. Пръстите ѝ непохватно напипаха дръжката.

– На ваше място не бих го направил.

Спокойните студени думи, прорязали мрака, я вбесиха.

Имаше време, когато той не се бе държал толкова отчуждено с нея.

Преди да се закълне никога повече да не разговаря с него.

Джулиана пое бързо дъх, за да се успокои. Нямахше да му позволи да ѝ се налага.

– Благодарна съм за съвета ви, ваша светлост – заяви, – но ще ми простите, ако не го последвам.

Стисна дръжката, пренебрегвайки жегването в ръката от натиска на дървото, и се наклони, за да вдигне резето. Ръката на херцога се стрелна с бързината на светкавица и без никакво усилие задържа вратичката затворена.

– Не беше съвет.

Той почука решително два пъти по тавана на каретата. Екипажът тутакси потегли, като че ли задвижен само по волята му. Джулиана мислено прокле всички добре обучени кочияши, когато политна назад, кракът ѝ се закачи в полите на роклята ѝ и още повече раздра атлаза. Тя потръпна при звука, прозвучал твърде силно в тежката тишина, и с тъга прокара изцапаната си длан по красивия плат.

– Роклята ми е съсипана – промърмори, намеквайки, че херцогът носи вина за това.

Не беше необходимо той да знае, че роклята беше съсипана още преди да се качи в каретата му.

– Да. Ами бих могъл да назова безброй начини, за да избегнете подобна трагедия тази вечер.

В тона му не се долавяше дори капка разкаяние.

– Нямах избор – изгърси Джулиана и тутакси се възненавидя, задето го каза на глас.

Особено на него.

Херцогът рязко извърна глава към нея в момента, когато сребристият лъч светлина, хвърлян от фенера на улицния

стълб, проникна през прозорчето на каретата и отчетливо освети чертите му. Джулиана се постара да не го забелязва. Опита се да не обръща внимание на това как целият му облик носеше отпечатъка на благородно възпитание и аристократично потекло. Той имаше дълъг прав патрициански нос, съвършена брадичка и високи скули, които би трябвало да му придадат женствен вид, ала само го правеха още по-красив.

Тя възмутено изсумтя.

Този надменен аристократ притежаваше абсурдни скули.

Никога не бе виждала по-красив мъж.

– Да – леко провлечено подхвана той, – предполагам, че е трудно да се оправдае репутация като вашата.

Светлината изчезна, изместена от отровното жило на думите му.

И никога не бе виждала по-голямо магаре.

Джулиана рязко се отдръпна от безцеремонния намек, благодарна за тъмния ъгъл. Отдавна бе привикнала с обидите, с всевъзможните измислици, породени от това, че беше дъщеря на италиански търговец и пропаднала английска маркиза, изоставила съпруга и синовете си... и отхвърлила лондонския елит.

Последното беше единствената от майчините ѝ постъпки, заради която Джулиана изпитваше към нея мъничко възхищение.

Много ѝ се щеше да заяви на всички тях къде да заврат аристократичните си правила.

Като започне с херцог Лейтън. Който беше най-лошият от цялата тази компания.

Макар в началото да не беше такъв.

Пропъди мисълта.

– Бих желала да спрете каретата и да ми позволите да си тръгна.

– Предполагам, че нещата не се развиха така, както ги бяхте планирали?

Думите му я смутиха за миг.

– Както съм ги... планирала?

– Хайде, стига, госпожице Фиори. Нима мислите, че не съм разгадал вашата малка игричка? Откриват ви в моята празна карета, идеално място за тайна любовна среща, пред дома на

вашия брат, по време на едно от най-посещаваните светски събития през последните седмици?

Очите ѝ се разшириха.

– И вие мислите, че аз...

– Не, не мисля. *Знам*, че се опитвате да ме уловите в брачен капан. И малката ви интрижка, за която предполагам, че вашият брат не подозира, имайки предвид глупостта ѝ, може би щеше да се увенчае с успех, ако на мое място беше някой по-мекушав мъж, с по-ниска титла. Но ви уверявам, че при мен този номер няма да мине. Аз съм *херцог*. И в състезанието на нашите репутации аз несъмнено ще спечеля. Всъщност най-спокойно щях да ви остава да се погубите пред Ролстън Хаус, ако, за съжаление, в момента не бях задължен на вашия брат. Заслужавате го напълно заради този малък фарс.

Гласът му беше спокоен и твърд, сякаш той бе водил подобен разговор безброй пъти и тя не беше нищо друго, освен незначително неудобство – муха в хладката му безвкусна супа или каквото там консумираха тези превзети английски сноби със супените си лъжици.

От всички високомерни, надути...

В гърдите ѝ избухна гняв и Джулиана скръцна със зъби.

– Ако знаех, че това е вашата карета, щях на всяка цена да побягна по-далече от нея.

– В такъв случай е удивително как сте се изхитрили да не забележите големия херцогски герб върху вратичката.

Този човек беше просто нетърпим!

– Действително е удивително, защото съм сигурна, че гербът на вратичката на каретата ви съперничи по размери с вашето самомнение! Уверявам ви, ваша светлост – Джулиана изплю почтителното обръщение, сякаш беше обидна дума, – че ако бях на лов за съпруг, щях да потърся някой, който може да се похвали с нещо повече от гръмка титла и прекалено надуто самочувствие. – Усети треперенето в гласа си, ала не можа да спре пороя от думи. – Вие сте толкова обсебен от титлата и положението си, че е истинско чудо, задето не сте заповядали да избродират със сребърен конец думата „херцог“ върху всичките ви плащове. Както се държите, човек би си помислил, че действително сте направили нещо, с което да заслужите уважението, оказвано ви от тези английски глупаци, а не просто

сте се родили съвсем случайно в правилното време, заченат от правилния мъж, който, предполагам, е свършил своята работа също, както и всички останали мъже. Без никакъв финес.

Тя замълча, ударите на сърцето ѝ отекваха високо в ушите ѝ, докато думите увиснаха помежду им, а ехото им отекваше в мрака. *Senza finezza*. Чак тогава осъзна, че в някакъв момент от тирадата си бе преминала на италиански.

Оставаше само да се надява, че херцогът не я е разбрал.

Възцари се тягостно мълчание, като голяма зейнала пропаст, заплашваща да погълне разсъдка ѝ. И тогава каретата спря. За един безкрайно дълъг миг той продължи да седи, застинал като каменна статуя. Джулиана тъкмо започна да се чуди дали няма да останат навеки в каретата, когато чу шумолене на плат. Накрая херцогът широко отвори вратичката на каретата.

Тя се сепна при звука на гласа му, нисък, заплашителен и прозвучал много по-близо, отколкото очакваше.

– Излезте от каретата.

Той говореше италиански.

Безупречно.

Девојката преглътна. Чудесно. Нямаше намерение да се извинява. Не и след всичките ужасни неща, които ѝ бе наговорил. Ако смяташе да я изхвърли от каретата, така да бъде. Можеше да си отиде пеша у дома. С гордо вдигната глава.

Може би някой ще може да я упъти в правилната посока.

Надигна се от пода на каретата, слезе и се извърна, почти очаквайки, че вратичката зад нея ще се затръшне. Вместо това херцогът я последва и без да ѝ обръща внимание, се отправи към стъпалата на най-близката къща. Вратата се отвори, преди да е стигнал до най-горното стъпало.

Като че ли вратите, като всичко останало, се подчиняваха на волята му.

Когато той влезе в ярко осветеното преддверие, голямо кафяво куче се втурна тромаво насреща му, посрещайки го с радостно оживление.

Дотук с теорията, че животните можели да усетят злото.

Тя се подсмихна при мисълта, а херцогът внезапно се извърна към нея, сякаш бе заговорила на глас. Златистите му

къдрици се люшнаха, подчертавайки за пореден път ангелския му облик.

– Влизайте, госпожице Фиори. Не подлагайте на изпитание търпението ми.

Джулиана отвори уста, за да отвърне, но херцогът вече бе изчезнал от погледа ѝ. И тя избра пътя на най-малкото съпротивление.

Или по-скоро пътя, който нямаше да я остави посред нощ със съсипана репутация върху лондонски тротоар.

Последва го вътре.

Вратата се затвори зад нея и слугата забързано тръгна след господаря си. Девојката се спря в ярко осветеното фоайе, оглеждайки мраморния под и огледалата с позлатени рамки по стените, благодарение на които просторното помещение изглеждаше още по-огромно. Имаше половин дузина врати, водещи в различни посоки, и дълъг коридор, простиращ се навътре в дома.

Кучето седеше в подножието на широкото стълбище, отвеждащо към горните етажи на разкошната къща. Под мълчаливия му кучешки взор Джулиана внезапно, със смущение и неловкост осъзна, че се намира в дома на мъж.

Без придружител.

Ако не се смята кучето.

Което, както вече се установи, беше лош съдник на човешки характери.

Кали нямаше да одобри. Снаха ѝ специално я бе предупредила да избягва подобни ситуации. Тя се боеше, че мъжете могат да се възползват от неопитността на една млада италианка, неразбираща правилата и моралните норми на висшето британско общество.

– Изпратих бележка на Ролстън да дойде да ви вземе. Можете да почакате в...

Джулиана вдигна очи, когато херцогът рязко замълча, и срещна погледа му, забулен от нещо, което, ако не го познаваше по-добре, навярно би могло да се нарече загриженост.

Обаче тя вече го познаваше по-добре.

– Къде? – попита тя, учудена, че пристъпва към нея с притеснителна бързина.

– Мили боже. Какво се е случило с вас?

* * *

– Някой ви е нападнал.

Джулиана наблюдаваше как Лейтън наля два пръста уиски в кристална чаша и го отнесе до едно от прекалено големите кожени кресла в кабинета му, в което се бе настанила гостенката му. Протегна ѝ чашата, но тя поклати глава.

– Не, благодаря.

– Трябва да го изпие. Ще видите, че ще ви успокои.

Девојката го погледна.

– Не се нуждая от успокоение, ваша светлост.

Лейтън присви очи насреща ѝ, но тя не отмести поглед от този образец на английски благородник – висок и извисяващ се над нея, с почти непоносимо красива външност и изражение на пълна самоувереност, като че ли никога в живота си не е бил предизвикван от нищо и никого.

Е, никога досега.

– Отричат, че някой ви е нападнал?

Тя небрежно сви рамо, запазвайки мълчание. Какво би могла да отвърне? Какво би могла да каже, така че да не се обърне против нея? Той тутакси щеше да заяви със своя нетърпящ възражение надменен тон, че ако тя беше истинска дама... ако повече бе загрижена за репутацията си... ако се бе държала повече като англичанка, а не като италианка... всичко това нямаше да се случи.

Щеше да се отнесе към нея като всички останали.

Както го правеше от момента, когато разбра коя бе тя.

– Има ли значение? Сигурна съм, че ще решите, че съм нагласила всичко това, за да уловя съпруг в мрежите си. Или нещо също толкова нелепо.

Смяташе, че думите ѝ ще го поставят на мястото му, ала не се получи.

Херцогът я удостои с продължителен поглед, изучвайки лицето, ръцете ѝ, покрити с драскотини, съсипаната рокля, скъсана на две места, изплескана с прахоляк и кръв от изранените ѝ длани.

Тъглчето на устната му се изви, както ѝ се стори, в нещо подобно на отвращение.

– Изглежда, за пореден път доказах, че съм недостойна за вашата компания? – подметна тя, неспособна да се сдържи.

Ала мигом прехапа език, съжалявайки, че е заговорила.

Той срещна погледа ѝ.

– Не съм казвал това.

– Не беше нужно.

Той изпи на един дъх уискито и в този миг на полуотворената врата се почука.

– Какво има? – излая херцогът, без да отмества поглед от нея.

– Донесох това, което поискахте, ваша светлост.

В стаята влезе слуга с поднос, натоварен с малък леген, бинтове и няколко бурканчета. Остави го върху близката ниска масичка.

– Това е всичко – процеди Лейтън.

Прислужникът се поклони веднъж и излезе, а херцогът приближи към подноса. Джулиана го наблюдаваше как взе ленена кърпа и потопа единия ѝ край в легена.

– Вие не му благодарихте – отбеляза тя.

Херцогът удивено я погледна.

– Тази вечер не съм в настроение за благодарности.

Девојката се скова при този тон, доловила нотка на обвинение.

Щом е така, добре. Тя също можеше да бъде заядлива.

– Независимо от това той ви направи услуга. – Замълча за по-голям ефект. – Да не му благодарите, е мърляво от ваша страна.

Изминаха няколко секунди, преди херцогът да разбере какво имаше предвид неканената му гостенка.

– Невъзпитано.

Девојката махна с ръка.

– Все едно. Ако беше друг човек, щеше да му благодари.

Лейтън приближи към нея.

– Имате предвид по-добър човек?

Джулиана отвори широко очи, изобразявайки престорена невинност.

– В никакъв случай. Все пак вие сте херцог. Със сигурност няма по-добър от вас.

Думите ѝ бяха директно нападение. След всички ужасни неща, които ѝ бе наговорил в каретата, напълно заслужено.

– Друга жена щеше да осъзнае, че ми е задължена, и щеше да бъде по-внимателна с изказванията си.

– Имате предвид по-добра жена?

Лейтън не отговори, седна насреща ѝ и протегна длан.

– Дайте ми ръцете си.

Тя се наежи и притисна ръце към гърдите си.

– Защо?

– Изподрани са и окървавени. Трябва да се почистят.

Тя не желаше той да я докосва. Нямаше вяра на себе си.

– Съвсем наред са.

Херцогът издаде ниско, раздражено ръмжене, което я на- кара да потръпне.

– Значи, е вярно това, което говорят за италианците.

При тези думи Джулиана застина, предчувствайки обида.

– Че във всички отношения сме над всички останали?

– Че не желаете да признаете поражението си.

– Качество, послужило добре на Цезар.

– И как се справя днес Римската империя?

От нехайния му и надменен тон ѝ се прииска да закрещи. Да го засипе с всевъзможни обиди. На родния си език.

Невъзможен човек!

Двамата мълчаливо се вираха около минута един в друг; никой не желаше да отклони поглед.

– Вашият брат ще пристигне всеки момент, госпожице Фи- ори – изрече херцогът накрая. – Ще бъде достатъчно бесен и без да е видял окървавените ви ръце.

Джулиана изгледа с присвити очи дланта му – широка, дъл- га и излъчваща сила. Той беше прав, разбира се. Нямаше из- бор, освен да отстъпи.

– Ще ви заболи – рече той и неочаквано прокара нежно палец по дланта ѝ, изследвайки покритата със засъхнала кръв кожа.

Тя потръпна и рязко пое дъх при докосването. При звука херцогът вдигна глава.

– Извинете.

Девојката не отговори, а се престори, че внимателно раз- глежда другата си ръка.

Нямаше намерение да се издава, че не болката я бе накарала да потръпне.

Естествено, тя го очакваше – неоспоримата, нежелана ре-

акция, винаги когато го видеше. Която се надигаше, щом той приближеше.

Тя потръпваше от отвращение. Беше сигурна в това.

Немислимо беше дори да допусне друга възможност.

Опитвайки се да възприема безстрастно ставащото, Джулиана сведе поглед към почти преплетените им ръце. Изведнъж в стаята стана по-топло. Ръцете му бяха големи и тя бе като омагьосана от дългите, тънки пръсти с идеално оформени нокти, по които проблясваха златисти косъмчета.

Той плъзна нежно пръст по ужасната синина на китката. Когато вдигна глава, Джулиана установи, че той се взира в моравата кожа.

– Ще ми кажете кой ви причини това.

В думите му прозвуча студена увереност, като че ли тя ще изпълни заповедта му, а в замяна той ще въздаде справедливост. Но Джулиана не беше толкова глупава, че да го стори. Знаеше, че този мъж не беше рицар. Той беше дракон. Всъщност предводителят на драконите.

– Я ми доверете нещо, ваша светлост. Какво е усещането да вярвате, че всички останали хора съществуват само за да ви се подчиняват?

Очите му срещнаха нейните и погледът му потъмня от раздразнение.

– Вие ще ми кажете, госпожице Фиори.

– Не, нищо няма да кажа.

Тя отново насочи вниманието си към ръцете им. Не ѝ се случваше често да се чувства крехка и изящна – тя се извисяваше над всички жени и повечето от мъжете в Лондон, – ала този мъж я караше да се усеща дребна. Палецът ѝ беше малко по-голям от кутрето му, върху което се виждаше златен пръстен печат с оникс – свидетелство за титлата му.

Напомняне за положението му.

И колко ниско под него той смяташе, че бе тя.

При тази мисъл девойката вирна брадичка, гняв и наранена гордост избухнаха ведно. Точно в този миг херцогът докосна разранената кожа на дланта ѝ с мократа ленена кърпа. Джулиана с радост посрещна пронизващата болка, изтръгна я от мислите ѝ, и изсъска цветиста ругатня на италиански.

– Не съм знаел, че тези две животни могат заедно да правят такова нещо – рече той, без да прекъсва заниманието си.

– Невъзпитано е да се подслушва.

При тези думи златистите му вежди се повдигнаха.

– Доста е трудно да не ви чуя, когато се намирате само на сантиметри от мен и ругаете като моряк.

– Дамите не ругаят.

– Изглежда, италианките го правят. Особено когато са подложени на медицински процедури.

Джулиана сподави усмивката си.

Той изобщо не беше забавен.

Херцогът сведе глава и се съсредоточи върху работата си, като изплакна ленената кърпа в легена с чистата вода. Джулиана потрепна, когато хладният плат отново докосна изранената ѝ длан, и той за секунда се спря, преди да продължи.

Мимолетното колебание я заинтригува. Херцог Лейтън не се отличаваше със състраданието си. Тъкмо обратното, беше известен с надменното си равнодушие и тя беше изумена, че той може да падне толкова ниско, че да се занимава с подобна слугинска работа като почистването на мръсотия и кръв от ръцете ѝ.

– Защо правите това? – изтърси девойката, когато студената кърпа отново жегна кожата ѝ.

Той продължи със занятието си.

– Вече ви казах. Не е лесно човек да има работа с вашия брат, още по-малко, когато кръвта ви тече върху дрехите. И върху моите мебели.

– Не. – Тя поклати глава. – Защо *вие* правите това? Нима нямате цяла армия слуги, които само чакат, за да се заемат с тази неприятна работа?

– Имам.

– В такъв случай?

– Слугите много говорят, госпожице Фиори. Предпочитам колкото е възможно по-малко хора да знаят, че сте тук, сама, в този час.

За него тя беше нежелано главоболие. Нищо повече.

След продължително мълчание той срещна погледа ѝ.

– Не сте ли съгласна с мен?

Джулиана бързо се окопоти.

– Съгласна съм. Просто съм удивена, че човек с вашето богатство и положение държи в дома си слуги, които клюкарстват. Трудно е да се повярва, че не сте ги лишили от всякакво желание да сплетничат.

Ъгълчето на устата му почти незабележимо се присви и Лейтън поклати глава.

– Дори когато ви помагам, вие търсите повод да ме засегнете.

Когато отговори, тонът ѝ беше сериозен, а думите искрени:

– Простете ми, задето не вярвам в добрата ви воля, ваша светлост.

Лейтън стисна устни в тънка, права линия, протегна се към другата ѝ ръка и повтори действията си. Дватама наблюдаваха, докато той почистваше засъхналата кръв и камъчетата, набити в дланта, разкривайки нежна розова плът, на която щяха да са ѝ нужни няколко дни, за да заздравее.

Движенията му бяха внимателни, но уверени, а докосването на ленената кърпа до ожулената длан стана по-поносимо, докато промиваше раните. Джулиана забеляза как една златиста къдрица падна върху веждата му. Чертите на лицето му оставаха, както винаги, строги и неподвижни, също като една от безценните мраморни статуи на брат ѝ.

Отново я обзе познатото желание, когато той беше наблизо.

Желание да свали маската му и да види какво се крие зад нея.

Всъщност два пъти го бе виждала без нея.

А после той откри коя беше тя – природената сестра на едни от известните лондонски нехранимайковци, почти незаконната дъщеря на пропаднала маркиза и съпруга ѝ търговец, отглеждана далече от Лондон с неговите традиции и правила.

Пълна противоположност на всичко, което той представляваше.

Пълна противоположност на всичко, което го интересуваше в неговия свят.

– Единственото ми желание е да ви изпратя у дома цяла и невредима, така че никой, освен вашия брат, да не узнае за вашето малко приключение тази вечер.

Херцогът хвърли ленената кърпа в легена, чиято вода вече бе порозовяла от кръвта, и взе едно от малките бурканчета от

подноса. Отвори го и от него се разнесе ухание на розмарин и лимон. Отново посегна към ръцете ѝ.

Този път тя му ги протегна без колебание.

– Нали наистина не очаквате да повярвам, че сте загрижен за моята репутация?

Лейтън потопа върха на пръста си в бурканчето и се съсредоточи върху раните ѝ, размазвайки равномерно мехлема по кожата. С приятната си хладина лекарството притъпяваше изгарящото щипане, създавайки илюзията, че докосването му е предвестник на невероятно удоволствие.

Ала не беше така.

Ни най-малко.

От гърдите ѝ се изтръгна тиха въздишка, но Джулиана побърза да я сподави, преди да се издаде. Но той все пак я чу. Златистите вежди отново се стрелнаха нагоре, изпълвайки я с желанието мигом да ги обръсне.

Рязко издърпа ръката си. Лейтън не се опита да я възпре.

– Не, госпожице Фиори. Не съм загрижен за вашата репутация.

Разбира се, че не беше.

– Загрижен съм за своята.

От намека, че ако го сварят в нейната компания – ако някак си го свържат с нея, – репутацията му може да пострада, я заболя много повече, отколкото от раните.

Тя пое дълбоко дъх, подготвяйки се за следващата словесна битка, когато откъм вратата прозвуча гневен глас:

– Ако веднага не махнеш ръцете си от сестра ми, Лейтън, драгоценната ти репутация ще бъде най-малкият ти проблем.